

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ (Ματθ. 25, 31-46)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στους Παπαδάτες 18/2/2001)

1. Κριτήριο η αιώνια ζωή

Ιδιαίτερα σήμερα, η αγία μας Εκκλησία μάς θυμίζει ότι θα έλθει πάλι ο Χριστός για να αποδώσει στον καθένα τον μισθό του, ανάλογα με τον κόπο του. Θα έλθει, όχι όπως την πρώτη φορά ταπεινός, αλλά με όλη την λάμψη της θεότητας. Και θα βρει στη γη όχι μόνο καλούς ανθρώπους, εναρέτους, πρόβατα της ποιμνής του, αλλά και κατσίκια. Και ερίφια.

Όταν θα καθίσει στο θρόνο Του, δεξιά Του θα σταθούν οι δίκαιοι, τα πρόβατά Του. Αριστερά οι αμαρτωλοί, τα κατσίκια.

Και ο Κύριος θα πει στους δικαίους: «Δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν Βασιλείαν...».

Γιατί ερχόμαστε στην Εκκλησία;

Γιατί βαπτιζόμαστε;

Γιατί δεν ζούμε ελεύθερα και άτακτα αλλά παντρευόμαστε στην Εκκλησία;

Γιατί νηστεύουμε;

Γιατί προσευχόμαστε;

Γιατί αγωνιζόμαστε να μην μπουν κακοί λογισμοί και κακές διαθέσεις στην καρδιά μας;

Γιατί θεωρούμε καταστροφή την κλεψιά, την ανηθικότητα και τόσες άλλες αμαρτίες;

Γιατί;

Γιατί ξέρουμε ότι αυτά δεν είναι ευάρεστα στο Θεό. Και ξέρουμε ότι εκείνη την ημέρα, θα μας αμείψει γι' αυτή την καλή προσπάθειά μας. Ξέρουμε ακόμη

ότι αυτή η ζωή είναι πρόσκαιρη. Θα τελειώσει.

Πόσοι πέρασαν πριν από μας; Πόσο έζησε ο καθένας; Πενήντα χρόνια; Εκατό; Περισσότερα; Τι ήταν; Μια σταγόνα. Η επίγεια ζωή όλων των προγόνων μας κάποια στιγμή τελείωσε.

2. Τα στραγάλια δεν μπορεί να έχουν προτεραιότητα

Αλλά υπάρχει η αιώνια ζωή, η οποία είναι μπροστά και μας περιμένει. Και μάλιστα εκείνη η ζωή που θα αρχίσει από την ημέρα που ο Κύριος μας, ο Ιησούς Χριστός, θα ξανάρθει στον κόσμο, για να αποδώσει στον καθένα ανάλογα με τα έργα του.

Πόσα θα είναι εκείνα που θα αποδώσει; Εκατονταπλάσια; Χιλιαπλάσια; Εκατομμυριοπλάσια;

Μπορεί να συγκριθεί το πρόσκαιρο με το αιώνιο;

Μπορεί να συγκριθεί ποτέ, ας πούμε ένα παράδειγμα, ένα λουκούμι ή ένα στραγάλι με μια ευεργεσία που δίνει νόημα και κάνει ευτυχισμένη όλη τη ζωή μας;

Υπάρχει άνθρωπος πιο κουτός στον κόσμο, γι' αυτή τη ζωή μιλάμε τώρα, από αυτόν που προτιμά το στραγάλι και το λουκούμι, από την σωστή οικοδόμηση της ζωής του πάνω στη γη;

Πώς τότε μπορεί να είναι ποτέ μυαλωμένος ο άνθρωπος, εκείνος που προτιμάει την επίγεια ζωή, την πρόσκαιρη, από την αιώνια; Το κριτήριο που χωρίζει τους ανθρώπους σε πρόβατα και σε κατσίκια, είναι το τι έχει μέσα τους προτεραιότητα. Τι είναι το πιο σπουδαίο για τον καθένα μέσα στην καρδιά του.

Να φάει, να πιεί, να διασκεδάσει; Ή η ψυχή του και ο Χριστός;

Τι θεωρεί πιο μεγάλο;

Τον κόσμο; Τον εαυτό του; Ή τον Χριστό;

Την σάρκα του ή τον Χριστό;

Την κοιλιά του ή την ψυχή του;

Το πείσμα του ή το θέλημα του Θεού;

Αυτά τα πράγματα δεν επιτρέπεται ποτέ να τα αφήνουμε να είναι συγκεχυμένες καταστάσεις. Να μην ξέρω γιατί αγωνίζομαι. Να μην ξέρω τι έχει μέσα μου προτεραιότητα. Τι είναι για μένα το μεγαλύτερο.

Και ξαφνικά να το καταλαβαίνω όταν πια είμαι -τι κρίμα-πουλημένος στο στραβό φρόνημα και στην αμαρτία. Τότε να το καταλαβαίνω ότι κάτι δεν πήγε καλά στη ζωή μου και να προσπαθώ να ελευθερωθώ και να μην μπορώ.

3. Τι θα πει σκλαβιά

Μας λέει η Αγία Γραφή:

Είχε πάει «ο Ισραήλ», δηλαδή τα παιδιά του μεγάλου πατριάρχη Ιακώβ, στην Αίγυπτο. Τους πήρε κοντά του ο Ιωσήφ, για να τους προστατεύσει, να μην πεθάνουν από την πείνα, που τότε είχε πέσει στη γη. Πέρασαν τα χρόνια, ο Ιωσήφ πέθανε. Οι βασιλιάδες της Αιγύπτου τους μίσησαν τους Εβραίους και τους καταταλαιπώρησαν σε σκληρές δουλειές, για να τους αφανίσουν. Εκείνοι στέναζαν. Και ο Θεός έβλεπε, και άκουγε. Και εμφανίσθηκε στον προφήτη Μωυσή και του είπε:

-Πήγαινε. Σε στέλνω εγώ να ελευθερώσεις αυτό τον λαό. Να τους πεις: Είδα την δυστυχία σας. Άκουσα τους στεναγμούς σας. Κατάλαβα τον πόνο της καρδιάς σας. Είμαι κοντά σας. Εσείς δεν με βλέπετε, αλλά είμαι κοντά σας. Τα βλέπω, τα ακούω, τα καταλαβαίνω όλα. Εγώ θα σας βγάλω από την δουλεία και θα σας πάρω σε μια γη που θα «ρέει μέλι και γάλα».

Δουλεία είναι, το να πιστεύει ο άνθρωπος, ότι το πρώτο και το κύριο στη ζωή του, είναι η σάρκα του και το «χώμα». Τα επίγεια. Το σπίτι, το αυτοκίνητο, τα πολλά χρήματα.

Γη που ρέει μέλι και γάλα, δηλαδή όλο γλύκα, είναι η πίστη στον Χριστό και η ελπίδα στην αιώνια ζωή, στον Παράδεισο, στη δόξα την οποία θα μας δώσει ο Χριστός όταν έλθει.

Τι σημασία έχει αν κάποιος «δούλος του Θεού» -δεν λείπουν τα παραδείγματα- που έφυγε από την πρόσκαιρη ζωή, κοίταζε όσο ήταν εδώ «να χορτάσει τη ζωή του» από οποιοδήποτε πλευρά; Ποιά θα είναι η καζάντια του τώρα; Τι κέρδος θα έχει από εκείνα τώρα; Όλα είναι σβυσμένα και τελειωμένα. Τι είναι εκείνο που μένει;

Ένα και μόνο: Τα καλά έργα. Η πίστη, η ευλάβεια, η αφοσίωση στο Θεό.

Γι' αυτό λένε οι άγιοι Πατέρες μας, οι διδάσκαλοι της Εκκλησίας, ότι όταν θα ρθει εκείνη η ημέρα και θα βρεθούμε κοντά στον Χριστό θα μας κρίνει με τα λόγια: «Ευ δούλε αγαθέ και πιστέ, σε λίγα ήσυνα πιστός. Έδωσες στο διψασμένο ένα ποτήρι νερό. Στον πεινασμένο λίγο ψωμί. Τον άρρωστο πήγες να τον δεις με καλωσύνη. Επειδή είναι εντολή του Θεού η καλωσύνη. Και φρόντιζες να έχεις μέσα σου το θέλημα του Χριστού το άγιο σε προτεραιότητα. Έλα να απολαύσεις εκείνα που σου ετοίμασα».

4. Όχι εκπτώσεις για την ψυχή μας

Ακούοντας αυτά τα λόγια, να εκτιμάει δηλαδή ο Χριστός σε μας το ποτήρι το νερό, την μπουκιά το ψωμί, το γλυκό χαμόγελο που παίρνουμε σαν όπλο, σαν σύντροφο και σαν συνοδό μας όταν πάμε να δούμε τον άρρωστο και κακοπαθημένο και πικραμένο, για να τον βοηθήσουμε και να τον παρηγορήσουμε...

...βλέποντας λοιπόν τότε πώς θα βραβεύει ο Χριστός, δεν θα ελεεινολογούμε τον εαυτό μας, για το ότι δεν κάναμε χίλιες φορές περισσότερα καλά έργα για το θέλημα του Κυρίου; Για την δόξα τού Χριστού και για την ψυχή μας;

Λέει η Αγία Γραφή, ότι ο πιο άγιος άνθρωπος που είχε μόνιμα στην καρδιά του το θέλημα του Θεού και δεν εννοούσε να κάνει από αυτό το θέλημα ούτε ρούπι παραπέρα, ήταν ο μεγάλος πατριάρχης Αβραάμ. Και διδάσκει ο άγιος Βασίλειος: Όταν θα έλθει η ημέρα εκείνη, που θα σταθούμε δεξιά και αριστερά του Χριστού, θα τρομάξουμε που θα δούμε ακόμη και τον Πατριάρχη Αβραάμ να κλαίει.

Γιατί να κλαίει ο Αβραάμ; Γιατί δεν φρόντισε να κάνει περισσότερα καλά έργα προς χάριν και προς δόξαν του Χριστού και για την ψυχή του...

Τότε θα καταλάβουμε τι σημασία έχει η πίστη, η ελπίδα στον Χριστό, η αγάπη, η νηστεία εις δόξαν Χριστού. Τετάρτη και Παρασκευή και την Σαρακοστή, που μετά από λίγο θα αρχίσει.

Η εξομολόγηση των αμαρτιών μας, για να τις πετάξουμε από πάνω μας.

Η Θεία Κοινωνία.

Το άγιο Βάπτισμα και όλα τα καλά μας έργα.

Τότε θα φανεί τι είναι το μεγαλείο της πίστης και τι είναι η αθλιότης του εγκόσμιου φρονήματος.

Αυτά μας λέγει η σημερινή Κυριακή και το Ευαγγέλιο που ακούσαμε.

Αναφέρει ένα τροπάριο: «Προκαθάρωμεν εαυτούς αδελφοί».

Ας καθαρίσουμε τώρα που είναι καιρός τους εαυτούς μας αδελφοί με ελεημοσύνες, με καλωσύνη και με την βασίλισσα των αρετών που είναι η νηστεία και η εγκράτεια. Γιατί; Γιατί η νηστεία και η εγκράτεια μας διδάσκουν, μας κάνουν να το καταλαβαίνουμε και να το συναισθανόμαστε, ότι η ψυχή έχει προτεραιότητα από το σώμα και η αιώνια Βασιλεία του Θεού από την πρόσκαιρη ζωή.

Γι' αυτό, και όχι από ιδιοτροπία, οι άγιοι Πατέρες όρισαν να νηστεύουμε Τετάρτη και Παρασκευή και να κάνουμε πολύ περισσότερη εγκράτεια και περισσότερες προσευχές κατά την μεγάλη Σαρακοστή. Για να ετοιμαστούμε για την Ανάσταση.

Πώς τελειώνει το «Πιστεύω»; «Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών και ζωήν του μέλλοντος αιώνας».

Ο μέλλον αιώνας αρχίζει με την παρουσία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Τότε θα αναστηθούμε. Θα πάρουμε πάλι τούτο το σώμα, με το οποίο πάνω στη γη αγωνιστήκαμε για το καλό. Και θα δοξαστεί αυτό το σώμα, μαζί με την ψυχή, στην αιώνια Βασιλεία τού Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Ας ακούσουμε το μήνυμα που μας έδωσε σήμερα το άγιο Ευαγγέλιο. Και ας προσπαθήσουμε το μήνυμά αυτό, «ότι ο Θεός είναι πρώτη προτεραιότητα», να το βάλουμε βαθειά μέσα στην ψυχή μας.

Και μετά;

Αμέσως μετά, προτεραιότητα για μας είναι η ζωή κοντά Του. Και όχι η επίγεια ζωή. Αμήν.-